Cuvânt-înainte

Aceasta este o poveste despre prețul salvării unei vieți. Dacă ți s-ar cere să-ți sacrifici nu doar viitorul, ci și povestea, nu doar locurile spre care te îndrepți, ci și toate urmele pașilor tăi, dacă totul ar fi în joc, tot ce ești, pentru cine te-ai sacrifica?

Se numește *Afacerea vieții tale* și a fost publicată prima dată în 2016, în ajunul Crăciunului, în *Helsingborgs Dagblad*, ziarul local din Helsingborg, orașul în care am crescut. Am scris-o noaptea târziu, în decembrie, în timp ce soția și copiii mei dormeau la doi pași de mine. Eram extrem

de obosit, fusese un an lung și ciudat și cu siguranță mă stresasem mai mult decât puteam duce. Stăteam pe întuneric și mă gândeam la alegerile omului. Cum în fiecare zi, pretutindeni, alegem un drum și nu un altul. Călătorim. Stăm acasă. Ne jucăm. Ne ascundem. Ne îndrăgostim, ne despărțim. Adormim cât putem de aproape unii de alții. Dormim unul în răsuflarea celuilalt. Unii dintre noi poate că avem nevoie de cineva care să ne ia pe sus ca o furtună în fiecare dimineață ca să înțelegem cu adevărat ce înseamnă timpul. Ca să ne amintim ce ratăm când nu suntem atenți.

Așa că am încercat să scriu ceva despre asta.

E prima dată când scriu o poveste care are loc la Helsingborg, orașul unde am copilărit. Am mers la școala de lângă spitalul unde începe povestea, am condus pe șoseaua ce se întinde de-a lungul coastei,

în drum spre unele dintre cele mai bune și cele mai rele zile din viața mea, am văzut prieteni căsătorindu-se în biserica Sf. Maria și alții înmormântați acolo. Am adormit beat în Vinylbaren, barul localului The Tivoli, de mai multe ori decât țin minte. Și-atunci poate că este și o poveste despre sentimentele pentru orașul meu, la fel de mult cât este despre teama mea de moarte. Probabil că nu ne împăcăm niciodată cu locul în care am crescut. Eu sper că nici cu noi înșine nu ne împăcăm vreodată. Un bun prieten mi-a spus odată că „sarcina de muncă de bază din fișa postului de om e să te străduiești zi de zi să fii mai puțin tâmpit“. În noaptea aceea, în timp ce scriam, m-am gândit mult la ce se întâmplă când îți faci o familie și încetezi să mai fii cea mai importantă persoană din propria-ți viață. M-am gândit ce ar însemna un act cu adevărat altruist. M-am gândit pentru cine aș fi gata să mor și pentru cine aș fi în stare să-mi dau viața. Și care e diferența?

Aceasta este povestea care s-a înfiripat. Nu știu cine sunteți voi, cei care o citiți, dar vă urez un Crăciun fericit!

Călduroase salutări,
Fredrik Backman

Afacerea vieții tale

SALUT, sunt eu, tata!
În curând te vei trezi, e
dimineață. E ajunul Cră-
unului în Helsingbor
un om. Ști

SALUT, sunt eu, tata! În curând te vei trezi, e dimineață. E ajunul Crăciunului în Helsingborg și am omorât un om. Știu, nu așa se încep poveștile. Dar da, am luat viața cuiva. Are vreo importanță dacă știi a cui?

Probabil că nu. Cei mai mulți dintre noi vor să creadă că orice inimă care nu mai bate este la fel de iubită. Dacă ne-ar întreba cineva: „Au toate viețile aceeași valoare?“, majoritatea am răspunde cu convingere: „Da!“ Până când acel cineva ar arăta spre o persoană la care ținem și ne-ar întreba: „Dar viața asta?“

Așadar, are vreo importanță a cui viață? Are importanță dacă am ucis un om bun? Un om iubit? O viață valoroasă?

Dar dacă ar fi vorba despre viața unui copil?

AVEA cinci ani. Am cunoscut-o acum o săptămână. Am văzut un scăunel roșu în sala cu televizorul, al ei era. Când a venit la spital, scăunelul nu era roșu, dar ea și-a dat seama că voia să fie. A fost nevoie de douăzeci și două de cutii cu creioane, dar ce conta, își permitea, toată lumea îi dădea creioane tot timpul. De parcă ar fi putut să alunge boala desenând, colorând seringile și medicamentele. Știa că nu se poate, era o copilă isteață, dar se prefăcea de dragul lor. Așa că ziua desena pe hârtie ca să-i bucure pe cei mari, iar noaptea colora scaunul care voia neapărat să fie roșu.

Avea un animal de pluș, un iepure. Îi zicea Rașu. Pe când învăța să vorbească, oamenii mari credeau că-i zice așa fiindcă nu putea să spună „iepurașu'". Dar ea îi zicea Rașu fiindcă așa îl chema, Rașu. N-ar trebui să fie chiar așa de greu de înțeles, la urma